

Eduard Dvořák

SLOVO JE SRDCE ZVON

Když slovo odchází
tak jaká stopa zbývá?
Svůj západ zobrazí
do ticha odeznívá

pod jehož hladinou
ozvěna ve svém stepu
ze stopy otiskne
to slovo do úpletu

kde smyčky významů
a jejich zauzlení
rozmělní po ránu
slovo do zpochybnění...

Přehršel nadějí
jsem slovům v touze choval
bitá na peřejích
je život vyslovoval

kvetla jak slaměnky
a nežli jsem se nadál
z mé mylné domněnky
jim odkvět život nalhal

kouzelný koberec
jsem pro ně zalétával
jindy je stěsnal v klec
když ztěžkla jako zával

vodil je podloubím
ticha
zda pod hladinou
v sítině podhoubí
slov jiných s nimi splynou...

Slova jsem potkával
a řečištěm šel řečí
nepřítel výpadů
a hledač jemných tečí

slov která v letním dnu
obtéká opar rosy
ukrytá za clonou
vůní jež země nosí

s průsvitem náznaků
až k jejich naplnění
kdy démon opaků
je pevně zamřížený...

Slovo je srdce zvon
a také srdce zvonu
zvon duní přioděn
mluveným pláštěm tónů

jen slovo beze slov
něhy a usmíření
je jako chladný kov
prasklého zvonu znění...

Slova jsem dobýval
jež v lůně kryla skála
tvary jim nabýval
jak tvrze vyvstávala

Pod výhní Milosti
kvetla a ihned zrála
v ovoce něžnosti
a srdci odevzdala...

Slovo co zdálo se
teď ukládá se k spánku
z úst kdysi vyřklo se
do zakletého zámku

zvaného paměti
kde žije ve svém čase
měřeném v bezletí
a nečekaně zdá se

Život je pouť i pouť
nesu si dárek z pouti
marcipán něžných slov
bez kterých svět se hroutí

Jsou úsvit v odchodu
Jak záře která zbývá
Z prvního příchodu
Slova jež otevírá

krajinu po bouři
listiny zemských desek
matečnou občinu
jež poklad rodu nese

až k hřbetům v sevření
jak při objetí v lásce
listiny – nížiny
z nichž horstvo pozvedá se

jdu touto krajinou
kde ortely a klatby
se v hlásky rozpadnou
a nových slov jsou sadby

kdy v zemi zkypržené
na neválečných polích
jen vláhou pokání
se v dobrá slova spojí

x x x

Ze sbírky Letopisné zlomky – Nakladatelství ALFA-OMEGA